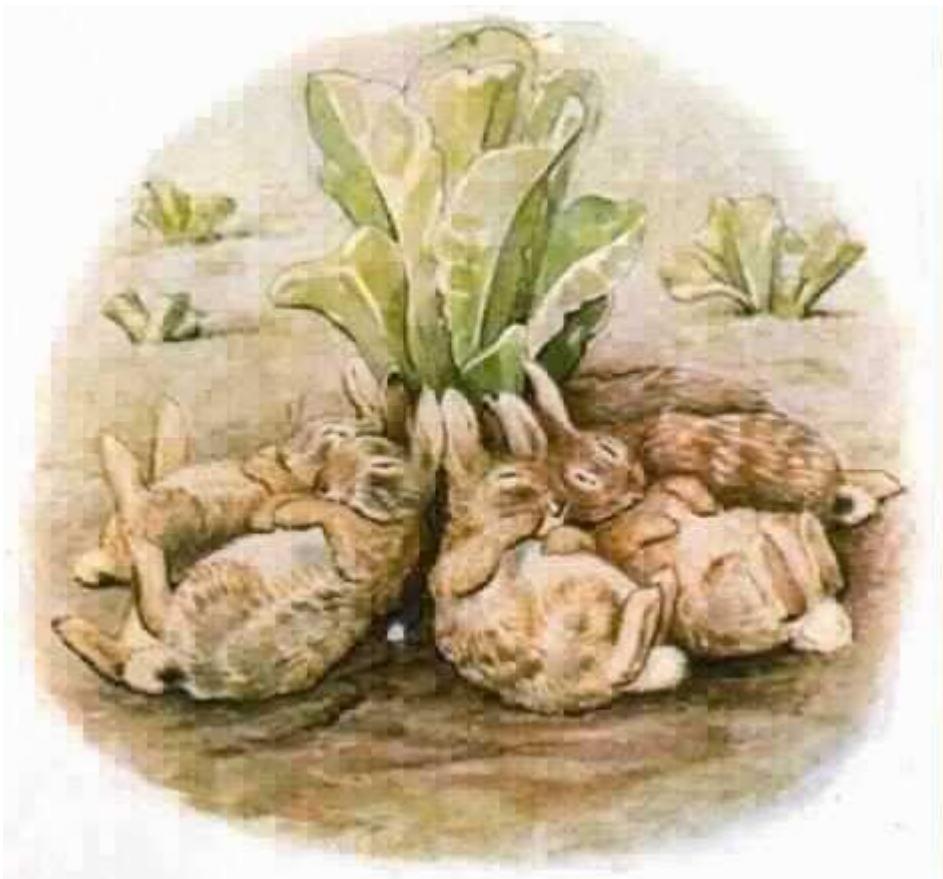

ההרפתקה של ארנבות פלופס

כתבה וציירה באטריקוס פוטר

יצא לאור בשנת 1906

**אומרים שאכילת חסה מרדימה.
מעולם לא הרגשתי רדומה אחרי
אכילת חסה, אך הרי אני
ארנבת.**

**אבל חסה בודאי השפיעה כר על
משפחת ארנבות פלופס.**

**כשבני מין בוני גדל הוא התחתן
עם בת דודו פלופס.**
**הייתה להם משפחה גדולה,
שמחה וצבאנית.**
**איןני זוכרת את שמות הילדים,
אר לccoliם יחד קראו ארנבות
פלופס.**

פטר הארנב ואמו

גננים

מלחינים גינוט באחריות.

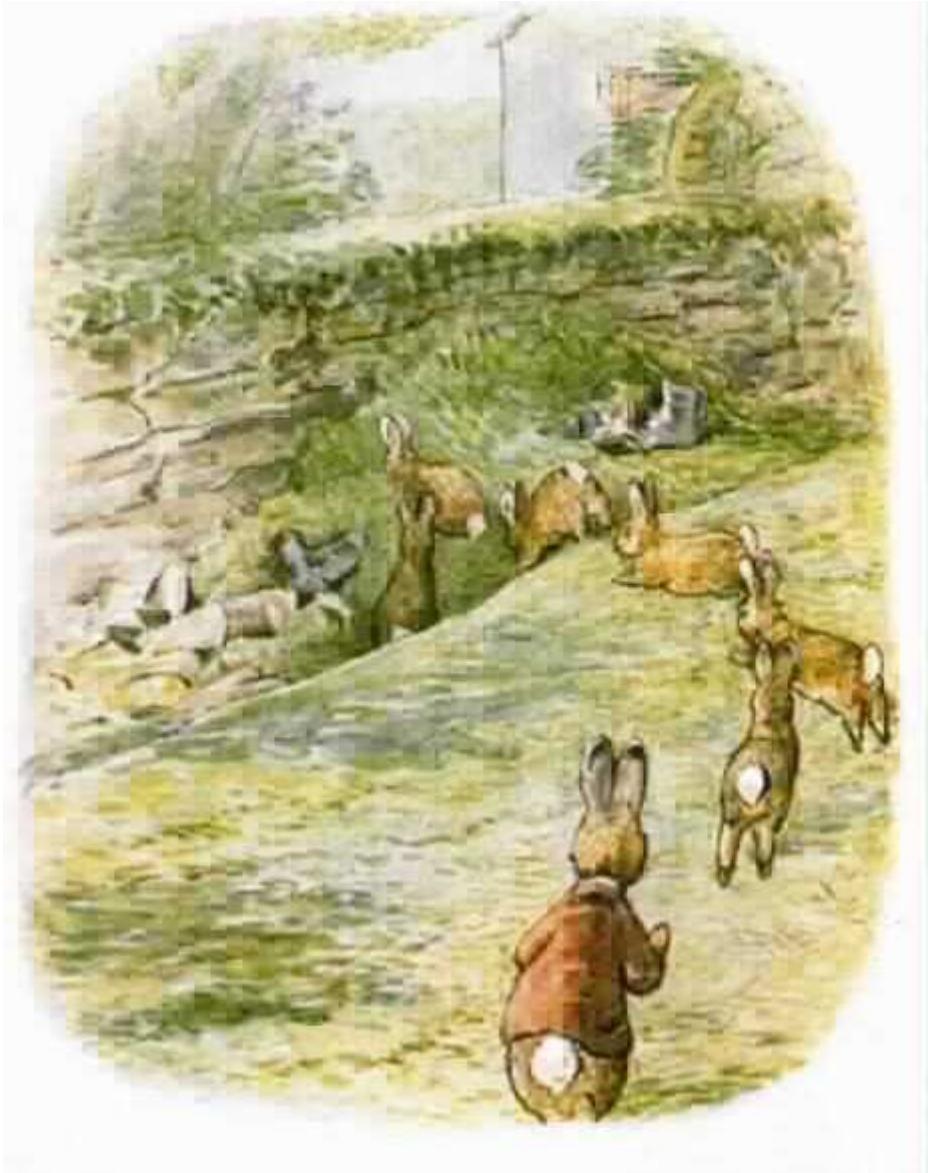
מחסלים ערוגות פרחים

מדי לילה או מדי שנה

**מהר שלא תמיד היה מספיק
אוכל לכולם, בנימין נהג לשאול
קרוב מהgis שלו, פטר הארנב,
שהחזק משלה יפה.**

**אר לפעמים לפטר הארנב לא הי
ראשי כרוב ועדפים**

**במקרים כאלה ארנבות פלופס
הלכו מעבר לשדה, לערמת אשפה
בתעלת מחוץ לגנו של מר
מקגרגור**

הערמה של מר מקגרגור הכילה
האשפה מעורבת. היו שם צנצנות
ריבת ריקות, שקיות ניר והרבה,
הרבה דשא ממקצת הדשא,
שלפעמים היה לו טעם שמן. היו
גם כמה קישואים רקובים למחצה
ונעל ישנה אחת או שתיים.
יום אחד – איזו שמחה – כמות
גדולה של חסה שגדלה מעל
הדרosh והתחילה לפרוח.

ארנבות פלופסי פשוט התמלאו
בחסה, ולאט, לאט, אחד אחרי
שני נעשו רדומים ונשכבו בדשא
המקוץ.
בנימין לא היה רdom כמו הילדים
שלו. לפניו שהלך לישון שם על
ראשו שקיית ניר כדי שהזבובים
לא יפריעו לו.

ארנבות פלופסי ישנו נהדר בשמש החמה. רחוק, מהשדה שמעבר לגינה נשמע רעש של מכונת דשא. זבובים כחולים זמזמו ליד החומה ועכבר זקן חיטט בין צנצנות ריבת.

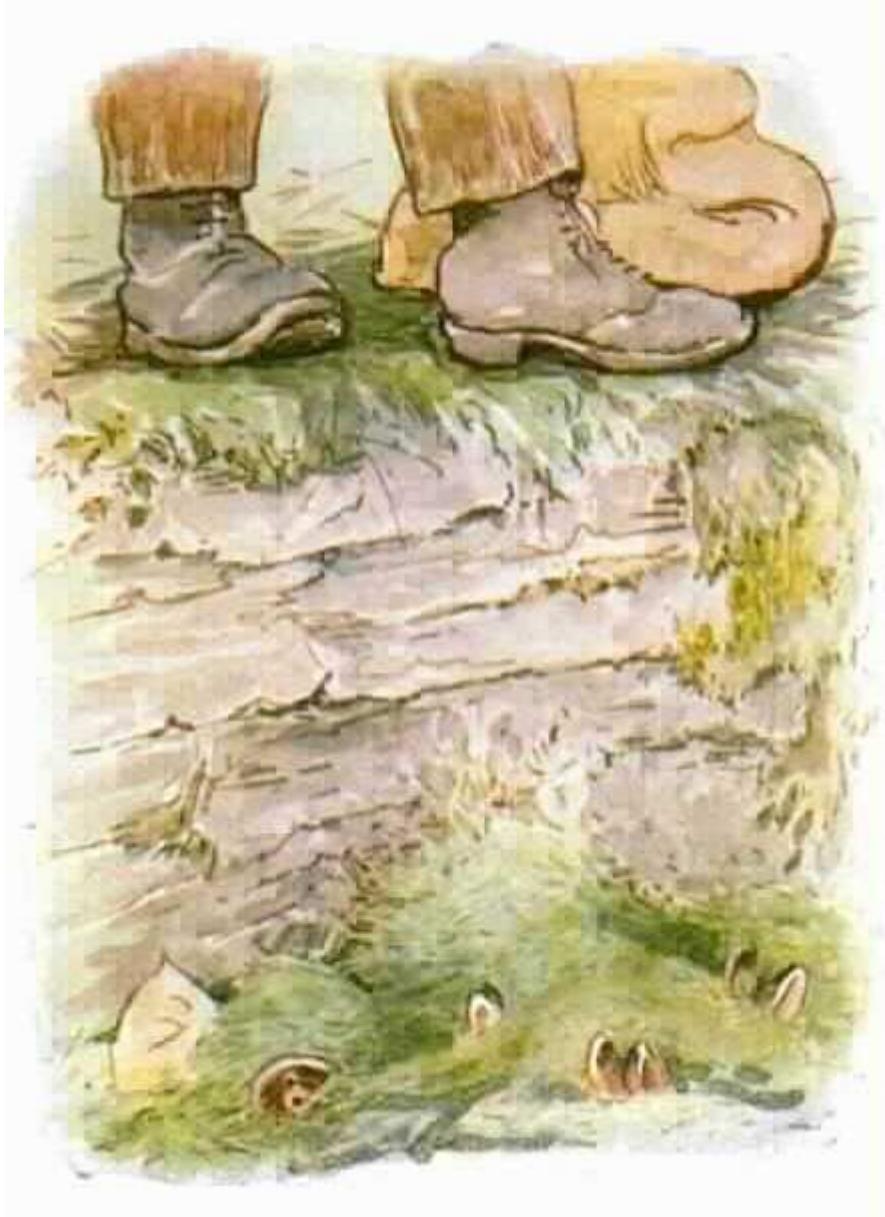
(שמו של העכבר היה טומאוס טיטלמאוס, עכבר שדה בעל זנב ארוך.)

**העכבר חזץ את שקיית הניר
והרעש העיר את בנימין בוני.
העכבר התנצל ואמר שהוא מכיר
את פטר הארנוב.**

**הם התחילו לשוחח, אך פתאום
שמעו צעדים כבדים. זה היה מר
מקגרגור, שבא להוריק את شك
דשא מקוצץ, ועשה זאת ישר על
ארנבות פלוופסי היישנות!
בנימין הסתר תחת شك הניר
שלו, העכבר נכנס לצנצנת ריבת
ריקה.**

**הארנבים הקטנים חיויכו יפה תור
שינה, תחת ערמת הדשא
המקוץ. הם לא התעוררו כי חסה
הרדימה אותם חזק.
הם חלמו שאמא פלופסי משכיבה
אותם לMITות הקציר שלהם.
אחרי שהוריק את השק מר
מקגרגור הבית למיטה. הוא ראה
פתחים אוזניים חומות קטנות
בולטות מהdashא המקוץ. הוא
הבית בהם זמן מה.**

**הוא ראה פתאום שזבוב התוישב
על אוזן אחת, והוא זזה קצת.
מר מקגרגור ירד לערמת
האשפה..**

**"אחד, שניים, שלושה, ארבע!
חמשה! שישה ארנבותnis קטנים!"
אמר כשהוא מכניס אותם לתוך
הشك שלו.**

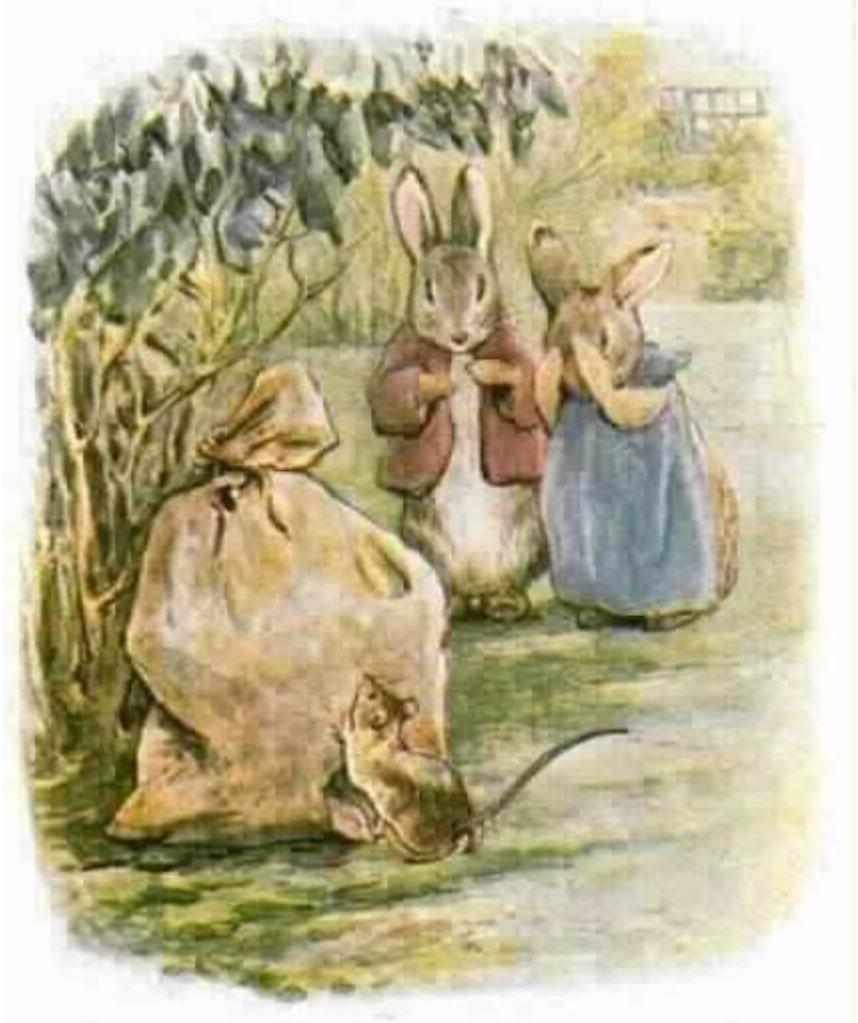
**ארנבות פלופסי חלמו עדין על
אמא שלהם. הם זזו קצת אך לא
התעוררו.**

**מר מקרגגור קשור את השק בחבל
והשאר אותו על החומה.
הוא הLER להחזיר את מכונת
הDSA שלו**

**כאשר הלך, הגברת פלופסי
(שנשאהה בבית) באהה דרכ
השדה. היא הביטה בחשדנות על
הSKU ושאלה את עצמה איפה
cols?**

**ואז העכבר יצא מהצנצנת ובנימין
הוריד את שקיית הניר שלו
מראשו. הם סיפרו לה את המקרה
העצוב.**

**בנימין ופלופסי היו מיאשימים. הם
לא יכלו לשחרר את החבל.
אר מר טיטלמאוס היה בעל
תושיה. הוא התחיל לכרסם חור
בתחתית השק.**

**ההורם הוציא את הארנובונים
הקטנים מהשק וצבעו אותם כדי
להערים.**

**אחר כך מילאו את השק
בקישואים רקובים , הוסיפו
مبرשת ישנה ושתי לפתות
רקבות**

**ואז הסתתרו כולם מאחורי שיח
והביטו אחרי מר מקגרגור.**

מר מקגרגור בא, ליקח את השק
והלך אליו. השק נראה לו די כבד.
משפחה פלוופסי עקיבאה אחראית
מරחיק בטוח.

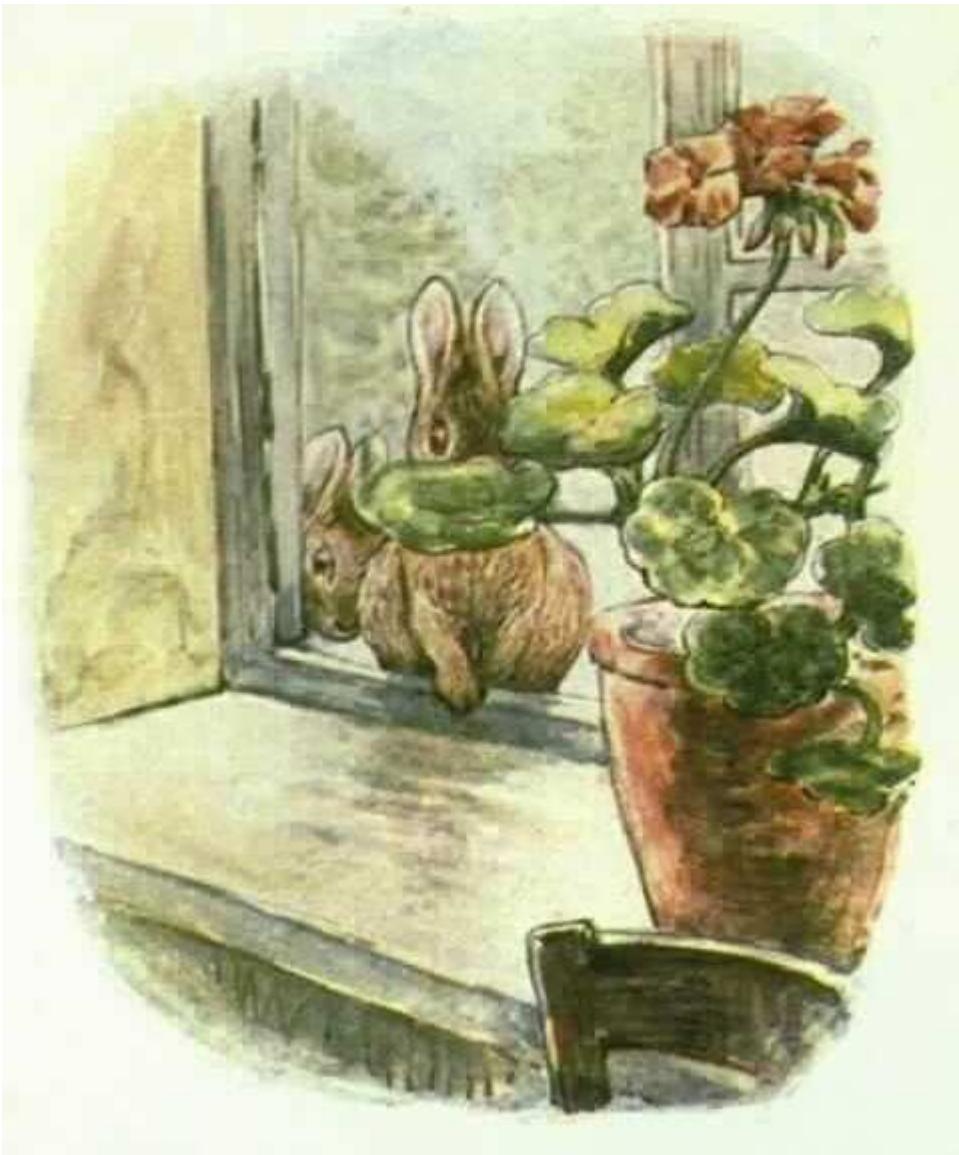

**הם ראו איר הוא נכנס הביתה ואז
התגנבו לחילון כדי לשמעו.**

מר מקרגור זרק את השק על הרצפה. אילו ארנבות פלופסי היו שם בפנים זה היה מכאייב להם מאד.

הם שמעו איר הוא גורר את הכסא שלו על הרצפה ומגיחן.
"אחד, שניים, שלושה, ארבעה,
חמשה, שישה ארנבותוניים קטנים!"
אמר מר מקרגור.

"הה, מה קילקלת עכšíו?" שאלת
הגברת מקגרגור.
"אחד, שניים, שלושה, ארבעה,
חמשה, שישה ארנבונים קטנים!"
חזר מר מקגרגור כשהוא סופר על
אצבעותיו "אחד, שניים,
שלושה.."

"על תתחכם איש מטופש, מה
פירוש הדבר?"

"בתוך השק!" אחד, שניים,
שלושה, ארבעה, חמישה, שישה!
(הארנבון הצער ביותר עלה
עכšíו על אדן החלון.)

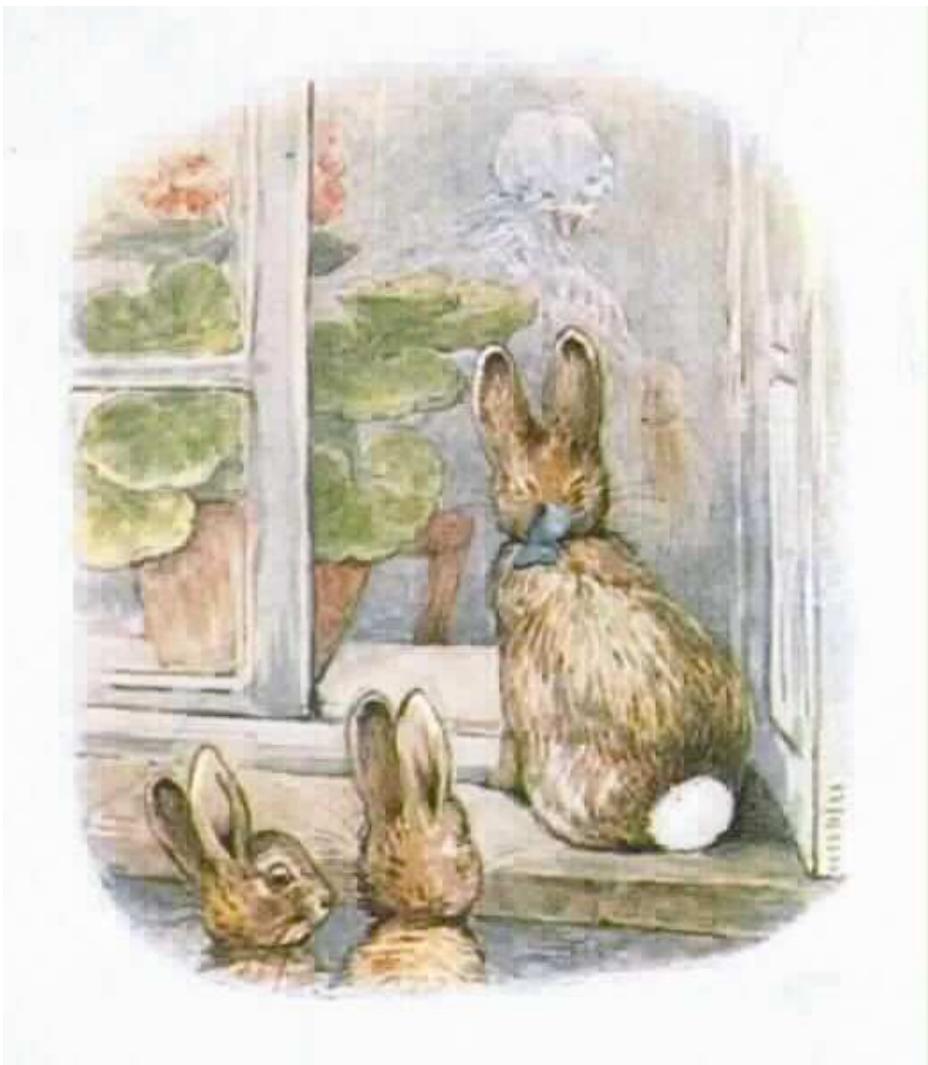

**גברת מקגרגור לקחה את השק
וממשה אותו. היא אמרה שהוא
מרגישה משהו כמו שישה, אך הם
בודאי זקנים מאד כי הם קשים
ויש להם צורות שונות.**

**"לא מתאים לאכילה, אבל העורות
יתאימו כדי לרפד את המעיל הישן
שלי."**

**"לרפד את המעיל? צעק מר
מקגרגור "אני אמכוור אותם ונקנה
לעצמם טבק!"**

**"איזה טbak! אני אכרות את
ראשיהם ואפשרת את העורות."**

**גברת מקגרגור פתחה את השק
והכניסה יד פנימה. כשהרגישה
בירקות הרקופים כעסה מאד
ואמרה שמר מקגרגור עשה זאת
בכוונה.**

**גם מר מקרגרגור כעס מאד. הוא
זרק את אחד הקישואים הרקובים
דרך החלון זהה נפל על הארנבן
הצעיר ביותר. זה כאב קצת.**

**ואז בנימין ופלופס החליטו
שהגיע זמן ללקת הביתה.**

וכך מר מקגרגור לא יכול היה
לקנות טבק שלו וגברת מקגרגור
לא קיבלה את העורות שלה. אך
לקראת החורף טומאש טיטלמאו
קיבל הרבה צמר ארנבות ויכול
היה לעשות לו מעיל עם ברדס
וזוג כפפות חמות.